

СТИХОВИ: Ако је когод блудник као ја, нека смело приђе
Јер се свима отварају двери Божијега милосрђа.

У овај дан помињемо позивање блудног сина, што божествени оци наши установише у другу недељу Триода, а ради овог разлога:

Има неких који су многа неприлична дела учинили живећи блудно од своје младости, проводећи живот у пијанству и нечистотама и упали тако у дубину зала, па дошли у очајање, које је пород гордости. Одатле се никако не старају да пређу ка врлинама, него свезани ужадима зла тако стално упадају у још већа зла.

Свети оци и према таквима имају човекољубив и родитељски однос, па их овом причом желе пре свега удаљити од очајања. Њоме они желе изчупати очајање из корена и побудити их на прихватање врлина. Зато и показују много грешнима човекољубиво и преблаго Божије милосрђе ка блудноме сину, јер нема таквог греха који ће бити већи од Божијег човекољубља, што Христос овом причом хоће и да покаже.

Била су два сина човекова, то јест Бого-Човека и Речи Божије: праведни и грешни син. Старији син је живео по заповестима Божијим и увек се добро владао и никада се од Родитеља није удаљавао.

Млађи пак син заволео је грех и срамним делима се одрекао суживота са Богом. Оставио је Божије човекољубље живећи разблудно. Божији лик није сачувао целомудријем него је следовао лукавом демону и сласним животом радио по вољи демона, а да се никада сласти није могао заситити.

Грех је по својој природи незасит и привремена је наслада онима којима је он постао навика. У овој причи представља се грех као рожчићи (рогач) којима се хране свиње. Рожчићи су испрва слатки а затим горки и налик на плеву, што и јесте суштина греха.

Када се блудни син пренуо и дошао себи, пошто је пропатио од глади, дошао је оцу са речима: Оче сагреших небу и теби и нисам достојан да се назовем твојим сином.

Отац га је примио покајаног, не грдећи га, него је раширио руке и загрлио га, показујући божанску и очинску нарав. Дао му је одећу, то јест свето крштење и прстен као печат Свесветога Духа. Уз то још и обућу да га не би змије и шкорпије уједале за ноге, него да би могао тиме да им сатре главе. Затим је Отац из превелике радости заклао ухрањено теле, што симболише жртвовање Сина свога јединороднога и причестио га је телом и крвљу Синовом.

Старији син се чудио превеликом очевом милосрђу, као што је и рекао. Човекољубиви отац и онога умирује смиреним и кротким речима пуних љубави: Ти си увек са мном, рече, а требало је обрадовати се и провеселити се са оцем, јер овај мој син беше мртав због греха и неразумних дела, али је оживео покајањем. Био је изгубљен у даљини од мене због његовог сладострасног живота и нашао сам га. По моме милосрђу према страдалнику и по мојој милостивој нарави призвао сам га назад.

Мада се ова прича односи на Јевреје, може се односити и на нас. Зато је ова прича овде и одређена од светих отаца. Треба одбацити, како они кажу, очајање и незнање, које смета добрим делима. Ова прича поучава на осећај кривице и на покајање све који су сагрешили као и блудни син. Покајање је најјаче оружије за одгнање противникових стрела и снажна помоћ.

По твоме неизрецивом човекољубљу Христe Боже наш помилуј нас.